

Zădărnicie

Adina Speranta

Un turn...
Paznic, un vultur.
Un vultur cu ochii roșii
urmărește cinic
nașterea și moartea luminii pe aripile lui...
Cântecul sferelor cerești îl aude,
dar pentru el este țipăt,
este mugetul furtunii.
Pentru el,
fiecare respirație a universului
este luptă,
încrâncenare,
pulsăție febrilă în vertebre.

Cu mișcări anchilozate
își curăță aripile de nimic.

În poarta veche a turnului,
o umbră bate.
Fiecare bătaie este un geamăt stins.
"Deschideți, sunt eu!"
Dar acest eu este un nimeni.
Nu are oase să-i susțină visurile,
nu are carne să fie rănită,
nici sânge care să-i dovedească rănile.
Pentru că este un nimeni.
Iar trupul lui este nimic.

Dar aude freamătul nopții,
vede surâsul lunii mângâiate de luceafăr,
simte soarele ascuns în petalele florilor,
cântă cu răsăritul și arde cu apusul...
Deși, e un nimeni.

Bate.
Cere o secundă de a fi.
Ca o răsplată pentru tot ce simte.

Scrâșnind pătrunzător,
se deschide vechea poartă.
Pășește încrezător pe dalele reci.
Dar vai!...
Într-un colț,

un porumbel înțepenit în gheara morții
s-a contopit cu veșnicia.
Iar din clepsidra spartă,
timpul se scurge în lacrimi.

Sus, în turn,
un vultur a uitat să zboare.

Adina V.

18.10.2017